

Arrest

nr. 122 871 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat S. MENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en omdat er in Nepal geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij stelt, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd heeft over kernelementen van zijn relaas die verhinderen zijn

relaas aan te nemen. Het verzoekschrift brengt geen argumenten aan die deze incoherenties verklaren of weerleggen. Verzoeker beperkt er zich immers toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Zo wordt in de eerste plaats geen geloof gehecht aan verzoekers ontvoering in september 2008, omdat hij onder andere (i) de ontvoering niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats en de data van de ontvoering, en (iii) zijn verklaringen niet stroken met het ziekenhuisattest. Indien deze ontvoering op enige waarheid berust kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker deze gebeurtenis, die aanleiding zou zijn geweest van de ziekenhuisopname, ook op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld, wat niet het geval is. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze vaststelling, noch weerlegt hij de vaststelling dat in het ziekenhuisattest geen melding wordt gemaakt van een ontvoering maar wel van het feit dat verzoeker bekend staat als alcoholicus. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, en los van de data, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur waar hij op verschillende plaatsen verbleef.

De commissaris-generaal heeft voorts vastgesteld dat er in Nepal een onderzoek is gevoerd naar de dood van de moslimleider waaruit is gebleken dat een internationale criminele bende de moord heeft beraamd en uitgevoerd. Bijgevolg is er dan ook geen enkele reden waarom verzoeker bij een terugkeer naar Nepal problemen zou moeten vrezen met maobadi en moslims die hem ervan zouden verdenken betrokken te zijn bij de moord op de moslimleider. Bovendien geeft verzoeker ook zelf aan dat hij nooit officieel van deze moord is beschuldigd.

Verzoeker betwist niet dat hij geen enkel begin van bewijs indient van de vernieling van zijn zaak in Kathmandu. Indien dit onderdeel van het relaas op enige waarheid berust kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker minstens een begin van bewijs kan indienen van de vernieling van zijn zaak. Dat hij zeer snel is gevlucht is kan niet worden aangenomen. Daarenboven mag ook verwacht worden dat verzoeker en zijn zakenpartner gelijklopende verklaringen afleggen over de plaats waar zij zich bevonden bij de vernieling van hun zaak, wat in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat de politieke bewegingsruimte voor alle partijen volledig genormaliseerd is zodat verzoeker ook voor zijn lidmaatschap van de RPP-N geen problemen hoeft te vrezen.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat er in Nepal geen sprake meer is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin en dat er op dit ogenblik voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er tot op heden in Nepal geen enkel federaal instituut is en dat er regelmatig gewapende confrontaties voorkomen tussen groeperingen.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat burgers in Nepal op dit ogenblik een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig

geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 13 maart 2014 opgenomen grond, verwijst de verzoekende partij naar artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat wanneer de verwerende partij niet aanwezig is op de zitting, zij geacht wordt in te stemmen met de vordering of het beroep. Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift.

1.4.3. Wat de verwijzing naar artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar wat hij heeft gesteld in 1.3.2. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting in het geheel niet ingaat op de in de beschikking aangevoerde grond zodat dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS